

MARTIN MOUDRÝ

KONEC KRIZŮ

Autor „TEMNÝCH ZÁBLESKŮ“

Martin Moudrý

**KONEC
KŘÍŽŮ**

LEONARDO
OSTRAVA
2008

Martin Moudrý
KONEC KŘÍŽŮ

Copyright © 2008 by Martin Moudrý

Cover art © 2008 by Martin Izák

For Czech Edition © 2008 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN: 978-80-85951-51-6

ISBN PDF: 978-80-7477-001-2

ISBN PDF pro čtečky: 978-80-7477-002-9

ISBN ePub: 978-80-7477-003-6

ISBN mobi: 978-80-7477-004-3

*Eudoxovi, Saille a vůbec všem věrným čtenářům.
A hlavně a především Ondřeji Čadovi
za jeho nedocenitelnou pomoc
při práci na této knize.*

Obsah

I.....	6
II.....	25
III.....	50
IV.....	72
V.....	119
VI.....	157
VII.....	185
VIII.....	204
IX.....	243
X.....	287
XI.....	325
XII.....	364
XIII.....	393
XIV.....	431
XV.....	457
XVI.....	497

I.

„Nashle,“ zavolal jsem na šéfa a rázně práskl dveřmi. Možná až příliš rázně, ale po dnešním dni jsem na tom byl s nervy poněkud špatně. Od rána se mi nedařilo, kancelář se během dne změnila v imitaci pece a moje kolegyně nejspíš vstala z postele levou nohou. A to nemluvím o tom, že ručičky hodinek se vinou nějaké podivné závady pohybovaly poloviční až třetinovou rychlostí než normálně.

„No jasně, ty aby ses nepřidal,“ zavrčel jsem na výtah, jemuž se na dveřích skvěla úhledná cedulka. „Mimo provoz,“ svěřovala kolemjdoucím.

Se zachmuřeným výrazem na zpoceném obličejí jsem pomalu sestoupal sedm pater, rozloučil se s vrátnou a vyšel do krásného slunečného letního dne.

Nemám rád krásné slunečné letní dny. Nesnáším, když se mi slunce snaží uvařit mozek v lebce, nemám rád, když mi míří do obličejí odlesky žhavého kotouče na všem možném a už vůbec nemám rád svou alergii na nějaký nespecifikovaný rostlinný život, která mě nutí vypadat za třicetistupňových veder jako někdo, kdo nastydl na severním pólu.

„Že jsem se nehodil marod,“ zavrčel jsem opět sám k sobě, když se mi do zorného pole dostal bílý autobus, vzdálený ode mě zhruba tři sta metrů. Byl to *můj* autobus a zrovna se loudavě rozjížděl. Jako by chtěl odjet beze mě.

Po krátké úvaze jsem se rozhodl, že nebudu pokračovat v samomluvě a neprokleju žádnou z okolností, které způsobily, že mi právě odjíždí jediný dopravní prostředek, jímž se mohu v tuhle denní dobu dostat domů. Částečně jsem si za to mohl sám – jsem zvyklý vysedávat v kanceláři tak dlouho, abych pak došel k autobusu zrovna ve chvíli, kdy přijíždí a nemusel se péct na prostranství, které je podezřele dokonale zbaveno veškerých poskytovatelů stínu. No a dneska mi to nějak nevyšlo.

Stát a zírat do prázdna víc než hodinu se mi vůbec, ale opravdu vůbec nechtělo. Sebrat se a vyrazit do centra města s nejasným plánem na návštěvu několika knihkupectví mi přišlo jako daleko lepší nápad.

V Librexu se mi nezalíbila ani jediná kniha. Ty, o kterých jsem věděl, že jsou dobré, jsem už měl a ty další jsem nepotřeboval. Můj oblíbený autor odsunul vydání své nové knihy kvůli nějakým korekturám o půl roku (už podruhé) a zbytek spisovatelů, jejichž knihy čtu, měl snad hromadné prázdniny, či co.

Totálně znechucený tím, jak můj den pokračuje, jsem vyšel z domu knihy a vyrazil jen tak namátkou do spletitých uliček města. Hlavou se mi proháněly chmurné myšlenky, náladu jsem měl pod psa s ultrakrátkýma nožičkama a davy lidí proudící ulicemi mě do extáze taky nepřiváděly. Nechci působit jako vyložený negativista, ale lidi, slunce a vedro opravdu nemám rád.

Ve snaze vyhýbat se proudícímu lidstvu jsem zahýbal do stále užších a užších uliček a nořil se do temnějších a temnějších úvah, až jsem se najednou rozhlédl kolem sebe a zjistil, že vůbec nevím, kde jsem. Rozhlédl jsem se kolem

dokola a nespátřil nic, než otlučenou omítku po stranách a temnou uličku přede mnou i za mnou. Pod nohama ještě špinavý asfalt a poměrně souvislou vrstvu odpadků.

„Kam jsem to zas vlez...“ zamumlal jsem si pod nos a vykročil svižnějším krokem. Normálně mám orientační smysl docela dobrý, ale ve městech tak nějak... nefunguje.

Pokračoval jsem asi pět minut a podívoval se nad tím, jak je tady podivné ticho a liduprázdno (domy kolem vypadaly jako byty nejnižší kategorie, ze kterých se už dávno vystěhoval i poslední nájemník), když mi zrak najednou padl na nějaký nápis nad otlučeným vchodem jednoho z domů.

„Antiquariat,“ stálo tam.

Usmál jsem se nad roztomile starobylým vzhledem nápisu a řekl si, že přesně tohle hledám. Antikvariáty bývají občas plny neuvěřitelně hodnotných pokladů za neuvěřitelně nízké ceny. Svou nejcennější knihu (vlastně dvě knihy) jsem před deseti lety získal právě v jednom podobně zapadlém obchůdku za směšných padesát korun. Dneska bych mohl požadovat od kteréhokoli sběratele tisícinásobek a ještě bych byl považován za výjimečně skromného člověka.

S myšlenkou na to, že dnes se mi možná podaří něco podobného (byla by to skvělá kompenzace dnešního dne), jsem opatrně překročil hromádku cihel a ještě opatrněji strčil do vchodových dveří. V jejich skleněné výplni zela zubatá díra a zbylé sklo vypadalo, že jen jen čeká, až se bude moci připojit ke střeptům na chodníku.

Z chodby na mě dýchl překvapivě a příjemně studený vzduch a také nezaměnitelný pach plísně. Pomyslel jsem si, že jsem nápis nad vchodem možná pochopil špatně – temná chodba vypadala, že jestli tu někdy podobný obchod byl, dávno se odstěhoval i se všemi knihami. Ale i přes hlas rozumu jsem si řekl, že opatrný průzkum neuškodí a vyrazil po schodech hlouběji do domu. Nenápadná cedulka s šipkou

ukazovala směrem ke sklepům a nevypadala tak staře a omšele, jako venkovní nápis. Tak jsem pokračoval.

Chládkem a příšeřím (velice příjemné) jsem sestoupil až dolů a uviděl, že místo sklepů je tady opravdu obchod. Uvnitř se matně svítilo a vůbec to vypadalo, že mají otevřeno.

„Dobry den,“ otevřel jsem opatrně dveře a pozdravil zaprášeně vyhlížející důchodkyni téměř zakrytou haldami knih.

„Dobrej,“ zaskřehotala mi v odpověď a vrátila se ke čtení.

Jako nepřilíš společenský člověk jsem tím byl maximálně potěšen a s chutí se pustil do procházení mezi regály.

Obchod podle mého skromného úsudku zabíral snad všechny místnosti, které původně sloužily jako sklepy na uhlí. Teď byly podél černošedých zdí seřazeny těžké police nacpané všemi možnými knihami. Jak v antikvariátech obvykle bývají knihy seřazeny podle žánrů, tak tady něco takového nebylo ani omylem. Žádné žánry, žádná písmena abecedy, nic. Jen knihy v policích, knihy na zemi, knihy napodobující šikmou věž v Pise, knihy ložené všemi myslitelnými způsoby. Být to kterýkoli jiný den, asi bych se na to vykašlal a z obchodu zase hezky pomalu vycouval. Ale teplota blízka dvaceti stupňům a příjemné příšeří na mě působily tak, že se mi zpátky do rozpáleného dne ani trochu nechtělo.

Tak jsem se pustil do procházení mezi hromadami čtiva.

Bylo to jedním slovem neuvěřitelné. Pro obyčejného člověka se na zemi válely jen staré knihy. Ale pro mě... hromada velikosti zhruba dvou metrů uhlí obsahovala snad všechno ze science fiction, co kdy vyšlo. S myšlenkou na to, že zde snad přece jenom existuje nějaký řád, jsem se ohlédl po jediném dalším živém tvorů v místnosti a usadil se na hromádku rozpadajících se časopisů pro zahrádkáře. Pak jsem se pustil do systematického prohlížení hromady vědecké fantastiky ležící přede mnou.

Jestli jsem si poprvé pomyslel, že je to něco neuvěřitelného, tak jsem byl nemístně úzkoprsý. Bylo to víc než neuvěřitelné, bylo to přímo pohádkové.

„To se mi snad zdá,“ mumlal jsem si zase sám pro sebe (takový můj zvyk, kterého se nemůžu a nechci zbavit).

Po pěti minutách přehrabování jsem měl vedle stohu časopisů, co jsem na něm seděl, dobře metrovou hromádku knih. Všechno prakticky nesehnatelné kousky, které jsem chtěl mít už hodně, hodně dávno.

„No to už se musím každou chvíli probudit,“ vydechl jsem ve chvíli, kdy jsem kousek od své šátrající a přehrabující pravé ruky zahlédl nenápadnou vyblitě modrou obálku.

„Vždyť to je třetí Cesta!“ vydechl jsem nábožně. Kdyby mi dneska ráno někdo vykládal, jaký poklad najdu ve starých sklepech nějakého baráku určeného k demolici, asi bych se mu vysmál, nebo ho rovnou poslal někam. Podle nálady. Vždyť jsou-li první dva díly téhle knihy absolutně nesehnatelné, je tento závěrečný díl ještě o stupeň dál. V kruzích sběratelů kolují legendy zpochybňující samotnou existenci této knihy, stejně jako mýty, které dílo popisují jako dávno zapomenutý samizdat vydaný v kůži ve velmi omezeném nákladu. Opravdu úzké kruhy sběratelů pak pravdu znají a jsou ochotny knihu zaplatit její vahou ve zlatě. Aspoň tedy co jsem slyšel. A já teď padnu na jeden výtisk na takhle nepravděpodobném místě.

S rostoucím pocitem nereálna jsem knihu otevřel s větší úctou, než kdybych držel Bibli podepsanou Ježíšem a namátkou přečetl pár věkem zažloutlých stránek. Z textu na mě dýchl žhavý dech pouště, mrazivá temnota vesmíru a nekonečná, podmaňující pohoda, pro kterou je tohle dílo tak ceněno.

Opatrně, přeopatrně jsem knížku uložil na hromádku jejích kolegyň a přehraboval tu velikou hromadu dál s pocitem, že jestli jsem našel něco takového, tak klidně můžu najít i dávno ztracené papýry z Alexandrijské knihovny.

Papyry jsem nenašel.

Zato jsem našel něco jiného, možná ještě neuvěřitelnějšího.

„Necronomicon,“ slabě mi do očí zableskla zlatá písmena na uhlově černé ošoupané vazbě.

„Tak to ne, to ne, to se určitě za chvíli vzbudím a budu muset do práce,“ zasmál jsem se skoro nahlas a jen tak mimochodem zalitoval, že můj krásný úlovek je jen sen.

Člověk má někde v mysli zabudovaný mechanismus, který mu dokáže spolehlivě říct, co je sen a co realita. Tenhle mechanismus funguje bezvadně v případech, kdy je člověk vzhůru. Bohužel, ve snech už je to podstatně horší.

Vědom si této skutečnosti jsem zašátral v pouzdře, které nosím na opasku a jednou rukou pootevřel kapesní nožík. Pak jsem na hrot přitlačil prst.

„Au, sakra, to bolí,“ zaklel jsem, až se to ve sklepení rozlehlo.

„Potřebujete něco?“ houklo to odkudsi z dále.

„Ne, děkuju, jen jsem zakopl!“ zahalekal jsem v odpověď a připadal si jako naprostý pitomec. Normálně nebývám tak mimo, abych musel testovat, jestli jsem vzhůru, ale teď mě k tomu nepravděpodobné okolnosti tak nějak dohnaly. Olízl jsem si krvácející prst (nůž nosím nabroušený tak, že se jím mohu na sucho oholit, i když uprostřed civilizace je to naprosto nepravděpodobné kritérium) a otevřel těžkou černou knihu.

Považuji se za pragmaticky uvažujícího člověka a tak mi teď mozek přihrál jediné možné vysvětlení toho, co držím v rukou – samozřejmě nemůže jít o pověstmi opředenou a pravděpodobně vymyšlenou knihu napsanou (či inspirovanou, nejsem si jistý) samotným ďáblem. To je prostě nesmysl i v realitě, ve které se válejí sběratelské klenoty na podlahách starých sklepů. Pravděpodobně jde o nějaký amatérský pokus vydělat na známém jméně. Sice jsem nikdy neslyšel o tom, že

by někdo napsal zrovna Necronomicon, ale o tenhle literární žánr se zas tak moc nezajímám.

Knihy byla plná podivně znějících veršů, byly tu nějaké dřevoryty, mnoho geometrických obrazců představujících bůhví co... působilo to skoro autenticky. Až na to, že v Necronomiconu by jeden nehledal text psaný staročešky.

„No co, minimálně jako ozdobu knihovny to určitě použiju,“ uložil jsem reprezentativně vypadající knihu na hromadu těch, které jsem si hodlal odnést, a jen tak mimochodem mi při tom pohled zavadil o malé zaprášené okénko nacházející se téměř u stropu. Nebyl jsem si tím jistý, ale takhle temné asi nebylo, když jsem sem přišel. Když mi vzápětí padl zrak na hodinky, bylo mi jasné, že jsem se zdržel poněkud přes plán. Bylo půl desáté večer. Čili jsem tu seděl dobrých pět hodin.

Kdyby mi poslední autobus neodjížděl za necelou hodinu a kdyby právě nepanovala celostátní stávka železničářů a kdyby mi cena za případnou dopravu taxíkem nehrozila rozbořit pečlivě komponovaný domácí rozpočet, seděl bych tu dál. Takhle jsem si pomyslel, že se sem zítra vypravím s pořádnou nákupní kabelou a vybrakovaným bankovním kontem a vstal jsem. V nohou mi začalo nehezky mravenčit, ale to nevadí. Opatrně jsem sebral svůj nákup a ještě opatrněji se s ním začal proplétat k babce za pultem.

„Klidně ještě zůstaňte a vybírejte, jestli chcete, mívám otevřeno celou noc,“ zodpověděla mi ta žena nevyřčenou otázkou ohledně její pracovní doby a dokonce se na mě mile usmála. Asi má ráda velké čtenáře.

„Kdepak, musím domů,“ usmál jsem se i já, „ale zítra jsem tu zpátky jako na koni, to vám slibuju. Tak *fantastický* výběr jako u vás jsem ještě nikde jinde neviděl.“

„Můj nebožtík manžel byl sběratel, to víte,“ pokrčila rameny ta milá babička a zapisovala přitom drobnými písmenky názvy mnou vybraných knih na staře vypadající

účtenku. Chtěl jsem se zdvořile podívat nad velikostí jeho sbírky i nad tím, že se jí jako památky na muže babička zbavuje, ale další pohled na hodinky mě upozornil na fakt, že autobus nečeká, já se v neznámých uličkách neorientuju, a na lavičkách v parku se spí mizerně.

„A tady máte zdarma tašku,“ naskládala mi žena cenný nákup do pevně vyhlížejíci igelitky, podala mi účtenku, převzala ode mě dvoutisícovku (jen necelé dva tisíce, já snad fakt spím!) a popřála dobrou noc. Já jí popřál totéž, popadl nákup a totálně nadšený vyběhl do schodů.

*

„Přišel jsem odtamtud, musím tedy tam,“ prohlásil jsem na čerstvém vzduchu jako absolvent vyšší mentální a otočil se do směru, odkud jsem přišel. Pak jsem vyrazil svižným krokem a doufal, že mě paměť neklame a jdu správným směrem.

Po pěti minutách se ukázalo, že jdu. V dálce jsem spatřil světelný paprsek bloudící po obloze a to jsem věděl, že mířím správně k centru plnému diskoték a podobných producentů stroboskopických efektů.

Takové intenzivní světlo v dáli je skvělá pomůcka pro orientaci. Věděli to stavitelé majáků, pochopili to Jeníček s Mařenkou, uznal jsem to i já. Kdyby světla nebylo, bloudil bych temnými uličkami dodnes. Takhle mi netrvalo ani půl hodiny a stanul jsem v ulici, která mi byla povědomá. Zabočil jsem doleva, prošel další ulicí, pak doprava a už jsem si to rázoval po náměstí. Koukl jsem na hodinky, přidal do kroku, přeběhl most, proklíčkoval mezi bujarou mládeží (taky bych chtěl prázdniny!) a už jsem byl na zastávce. Autobus jsem předběhl o dobré dvě minuty.

„Na konečnou,“ oznámil jsem řidiči, vyfasoval jízdenku a usadil se pod jediné funkční světlo v celém vozidle. Nehodlal

jsem zabít hodinu cesty tím, že bych zíral z okna do tmy, když mám v igelitce takový poklad.

„Necronomicon ne, ten si nechám na doma, Cestu budu číst jen v chirurgických rukavicích...“ probíral jsem se v duchu knihami a nakonec otevřel starého dobrého Kinga. Ten se dá číst vždycky.

*

Čas asi opravdu bude relativní. Dneska v práci se táhl poloviční rychlostí než normálně, teď se zase obvyklá hodina cesty smrškla do desíti minut. Aspoň tak mi to připadalo, když jsem zvedl oči od knihy a uviděl, že se blíží moje zastávka.

S nechutí jsem knihu zaklapl, uložil do tašky, zkontroloval, jestli jsem nedejbože něco nevytrousil a vydal se ke dveřím. Řidič zastavil klasickým dupnutím na brzdy, já se zkušeně zapřel, aby mě setrvačnost nepřevrátila, a pak už jsem byl skoro doma.

Deset minut chůze, čtyři patra schodů, jeden zámek, druhý zámek, třetí zámek, a pak už jsem byl doma opravdu. Sice jsem si říkal, že bych mohl zalézt do postele a do rána si číst, ale v tomhle nade mnou zvítězilo moje rozumnější já. Musím ráno vstávat a abych přežil v práci, musím se vyspat. Takže přetrpím zítřek (naštěstí je pátek) a do čtení svých pokladů se pustím až potom. Zato pak na to budu mít celý víkend.

Dal jsem si osvěžující sprchu, vlezl do postele a s myšlenkou na literární skvosty a blížící se volno spokojeně usnul.

*

Pátek se táhl hodně podobným způsobem jako čtvrtek. Jako se zrak tonoucího ve studni upírá ke kruhu světla nad

jeho hlavou, tak já jsem upíral své myšlenky ke třetí hodině, kdy mi skončí šichta. Táhlo se to neuvěřitelně, ale dočkal jsem se, dočkal.

Skoro v poklusu jsem se rozloučil se šéfem a už zcela v poklusu seběhl sedm pater. Málem jsem se přerazil o nějakou hyperaktivní uklízečku drhnoucí naprosto nečekaně schody, ale to nevadí. S vyhlídkou na zbytek dne stráveného v chladném antikvariátu mi nemohlo náladu zkazit vůbec nic.

„Kudy jsem to jen včera šel?“ řekl jsem si v duchu bezradně, když jsem došel k Librexxu. Ve včerejší náladě jsem vyrazil jen tak nazdařbůh a teď jsem si ani nebyl jistý, kterým to bylo směrem. Po dobrých pěti minutách jsem si vybavil, odkud jsem se to v noci vracel a zamířil tím směrem. Šel jsem asi čtvrt hodiny, pochybnosti mnou cloumaly, ale pak jsem přece jenom dorazil do uličky, která mi byla hodně povědomá. Vzhledem k rychlé chůzi jsem se už slušně potil, ale i tak jsem nedočkavě přidal do kroku.

Pak jsem překvapeně zpomalil.

Ke vchodu antikvariátu jsem došel už docela pomaloučku.

Tam, kde včera byl opršený a odřený nápis, visela dnes jen nějaká ohořelá deska.

Na místě vytlučенých vchodových dveří se nacházely jen zčernalé pokroucené zárubně.

A nad okénky vedoucími do sklepa byly sytě černé fleky, jako by z oken ještě před nedávnem šlehaly plameny.

I ve vzduchu se vznášel sytý kouřový odér.

„To ne, to fakt ne!“ zanaříkal jsem, když jsem se ke sklepnímu okénku sklonil a nahlédl dovnitř. Co jsem v kalném světle uviděl, připomínalo bažinu vytvořenou z popela – jako by nejdřív hořely hromady papíru a pak se do toho vložili hasiči s hektolitry vody.

Smutně jsem se ještě naposled podíval na zářivě žlutou policejní pásku, kterou byla pokroucená futra vchodových dveří polepena, a sklesle jsem se vypravil k zastávce. Utěšoval

jsem se pomyšlením na to, jaké jsem měl obrovské štěstí, že se mi sem podařilo včera zabloudit, ale stejně jsem měl náladu zkaženou. Tolik pokladů se proměnilo v rozmočený popel! Tolik skvělých věcí jsem ještě mohl objevit, kdybych nepospíchal trapně na autobus! Vždyť co by se mi mohlo stát horšího, než že bych byl dneska v práci trochu nevyspalý? Nic!

S podobnými myšlenkami jsem se došoural na zastávku, půl hodiny se opékal na prudkém slunci, pak se další hodinu dusil ve skleníku na kolech, a potom už jsem si na hlavu pouštěl proudy studené vody, abych zabránil vlastnímu sebevznícení. Nejsem si jistý, jakou teplotu vzplanutí má lidské tělo, ale určitě jsem se tomuto extrému dost blížil.

*

Po lehké večeři mi nálada o něco stoupla. Uvelebil jsem se do svého oblíbeného koženého ušáku, po pravici si nechal rozpouštět led v broušené sklenici z jedné pětiny naplněné whisky a za tichého šumění lopatek ventilátoru se pustil do čtení.

Nálada se mi s každou stránkou zlepšovala, kvalitní pitivo bylo tomuto procesu rozhodně nápomocno a tak mě bylo možno kolem deváté hodiny večerní zastihnout, jak se polohlasně uchechtávám jednotlivým pasážím a jak piju už pátou sklenku.

„To jsem potřeboval,“ prohlásil jsem nahlas do ticha pokoje rušeného jen výkřiky romských spoluobčanů linoucími se zvenčí, a zaklapl dočtenou knihu.

„Co tu máme dál?“ vstal jsem (už poněkud nejistě) a prohlédl si svůj vcerejší úlovek rozložený na stole.

„Že by trocha černé magie?“ usmál jsem se nenadálému nápadu a sáhl po Necronomiconu. Jak už jsem říkal, nejsem žádný satanista či mág, ale tajemno mě celkem zajímá.

Usadil jsem se zpátky do ušáku a pohladil černou kůži knihy. Byla nečekaně jemná, jako by kniha byla uchovávána v klimatizovaném trezoru a kůži někdo promazával jednou týdně kvalitním olejem. Když jsem si vzpomněl na slova staré ženy o sbírce jejího manžela, napadlo mě, že možná nejsem daleko od pravdy.

Otevřel jsem knihu na první straně a začtl se do předmluvy. Psalo se v ní o tajemných, dávno zapomenutých vědách, zakázaných vědomostech a nekonečné moci, kterou získá ten, kdo bude dost odvážný či šílený, aby obsah knihy dokázal využít v praxi.

„No s tou odvahou nevím, ale ta moje samomluva určitě o něčem svědčí,“ prohlásil jsem ke knize a nalil si další skleničku. Normálně takhle nenasávám, ale k dobré knize dobré pití patří.

Při pohledu na tmavě hnědou čmáranici pod předmluvou jsem si pomyslel, že tahle kniha je opravdové umělecké dílo – nejenže si někdo dá práci s vázáním do drahé kůže, ale ještě napodobuje podpis psaný krví.

Za předmluvou se nacházel obsah – podle něj byly v knize odborné stati pojednávající o teorii magie, byla tu zaklínadla, magické obrazce a příběhy z minulosti doprovázené ilustračními dřevoryty. Namátkou jsem zalistoval a začtl se do příběhu o mnichu, který dřívější vydání tohoto díla vlastnil někdy v šestnáctém století. Ač byla kniha ve staročeštině (alespoň na mě, laika, to takhle působilo), četla se celkem dobře. Mnichův příběh byl plný nenaplněné lásky, touhy po vědění a boje s vlastním svědomím. S mírně znechuceným výrazem jsem si přečetl, jak mnich získal pomocí zařikadla z téhle knihy svou tajnou lásku, jak sobě i jí zaopatřil bohatství a jak byl posléze zkorumpován mocí, kterou mu kniha nabízela.

Ženu, kterou miloval nade vše, připoutal k oltáři, rituálně ji zneužil a o půlnoci na pátek třináctého pak z jejího těla získal dva litry krve, kterou o hodinu později použil v prastarém rituálu, jenž z něj měl učinit poloboha. Než rituál byl přerušen nenadálým příchodem inkvizitorů, mnich byl uvězněn a po strašlivém mučení pomalu upálen na náměstí. Dřevoryt doprovázející text znázorňoval právě ono strašlivé mučení. Nechutné.

„Že bych to taky vyzkoušel?“ zeptal jsem se sám sebe a vzpomněl na svou bývalou lásku, se kterou jsem se před půl rokem rozešel. Nepřišlo mi na mysl ani tak to, že bych ji mohl získat zpátky, jako spíš ty dva litry krve a následné polobožství. Občas bývám nechutně morbidní. Lucie spíš používala výraz „úchyl“.

Jak jsem byl nasáklý kvalitní lihovinou, začal jsem nad nápadem přemýšlet důkladněji. Samozřejmě, nejsem žádný sociopat, který by vyrazil v deset večer do města, přitáhl svou bejvalku za vlasy do svého bytu a pak ji použil pro černokněžnické účely, to ne. Spíš mě napadlo, že zkusím něco méně drastického. Něco jednoduššího. Nějaké to zaklínadlo pro začátečníky.

Nebyl to zase tak náhlý vrtoch – už dřív jsem uvažoval o tom, že v magii se věřilo po staletí a tisíciletí lidské existence a i dnes se ještě na Haiti provozuje Voodoo a podobné věci. Kdyby to prokazatelně nefungovalo, museli by toho lidi nechat už dávno. Navíc nejnovější poznatky z oboru kvantové mechaniky mátlý učencům hlavy takovým způsobem, že by tomu soudně uvažující člověk nevěřil. Pravděpodobnost, neurčitost a podobné fenomény se zdály být pro fungování reality důležitější, než se věřilo ještě na konci dvacátého století. Čím dál tím populárnější byly názory, že žádná objektivní realita neexistuje a že vše kolem nás si vytváří pouze naše vědomí. Když jsem pod jednou takovou teorií našel podpis dnes už víc než stoletého profesora Hawkinga,

uvěřil jsem v neprokazatelnost objektivně existujícího světa i já.

Takže teď, po šesté skleničce whisky, mi přišel praktický test černé magie jako docela dobrý a rozumný nápad. Když vlastním slavný Necronomicon.

„Neodolatelnost v posteli ne, bohatství by mi zkazilo charakter, nesmrtelnost bych neměl jak otestovat,“ brumlal jsem si pod nosem, jak jsem jel prstem po názvech kapitol.

„Tohle bych mohl vyzkoušet!“ zvolal jsem vzápětí.

„Vzkříšení mrtvého!“

*

Nebojte se, nechystám se vám říct, jak jsem vylovil ze skříně Lucčinu mrtvolu a jak jsem se pustil do zařikání. Pro potřeby experimentu jsem měl v bytě daleko přijatelnější objekty – akvarijní rybičky.

Jednu starou jsem pomocí sítky vylovil z jejího přirozeného životního prostředí (jde to blbě, když má člověk v hlavě a rybička není smířená s osudem) a co nejšetrněji ji sprovodil ze světa.

Když se přestala mrskat, uložil jsem ji na talířek, který měl být svědkem vzkříšení, a ještě jednou očima přelétl popis kouzla.

„Měsíční světlo bych měl,“ podíval jsem se oknem na žlutě stříbrný kotouč vznášející se přímo naproti mému oknu, „lidskou krev seženu, svíci bych tu taky měl mít, křídou taky mám... takže mám všechno.“

Nejdřív jsem z komory vyhrabal starou a otlučenou svíci, kterou mám pro případ nefungující dodávky elektrického proudu a ztracené baterky, a pak jsem se v alkoholu namočenou jehlou bodl do prstu. Pro vzkříšení z mrtvých je

potřeba jisté množství krve – na člověka bych potřeboval kýbl, na rybičku bude stačit kapička.

Ukápl jsem rybce krev na oko, zažehl svíčku, na stůl nakreslil kolem talířku a svíce složitý diagram přesně podle návodu v knize, a mohl jsem se pustit do kouzlení. Ještě jsem se posilnil zbytkem ohnivé vody ze sklenice a potom jsem pohřebním hlasem spustil:

*„Keriime bei. Ah dulaan dei kalas,
den koobe, del kaas.
Ker nei, kal ooman,
mal rei,
del pas.“*

Slova mi ze rtů splývala zpočátku neochotně a jen tak tak, že jsem se nepřekřekl, ale posléze jsem našel ten správný rytmus a začalo mi to jít:

*„Ah dulaán,
lob noe,
Aqu rose, neq pon.
Torena hossa, vou-lé di nekoré,
as wertouvó, de roque.“*

Jak jsem se soustředil na text, napadlo mě, že jsem si měl na kouzlení asi radši sednout. Nějak se mi začala točit hlava a světlo svíčky mi začalo nepříjemně zářit do očí. Jako by nějak nabylo na intenzitě. V duchu jsem se pousmál nad tím, jak na mě začíná magická atmosféra působit, a pustil se do dalšího odstavce:

*„Kelime dou, dech doi, dech den.
Askerte notre dame, askerte nocturne dam.
As morte poerto dei, as quarte noverté ver.“*

As boextra lobano extrovere, des noi guana noi!“

V tu chvíli jsem knihu s úlekem zabouchl. Jestli jsem to mohl před chvílí svádět na hladinu alkoholu v mé krvi, tak teď už ani náhodou. Svíčka hořela intenzitou blízkou svářčeskému plameni a obyčejná křída, kterou jsem namaloval obrazec, začala světélkovat.

„To je blbost, jseš ožralý, máš vidiny,“ vysvětlil jsem sám sobě, ale hlas se mi třásl tak, jak se mi to už dlouho nestalo.

Vyřešil jsem to jako chlap. Dopil jsem na jeden záťah zbytek lahve a usnul jako špalek.

*

Sobotní ráno nebylo zrovna nejveselejší.

Z kvalitní whisky hlava nebolí, ale nesmí se jí vypít moc. Já měl v sobě celou láhev (což zas není *tak* moc), takže stačil studený hadr na čelo a silné kafe.

Se znechuceným výrazem jsem vyhodil vysušenou rybičku do záchodu, seškrábl zbytek svíce se stolu a umyl křídovou čmáranici. Necronomicon jsem zastrčil hluboko do police a bylo po úklidu.

Pak jsem se k zážitku postavil znovu jako chlap a odsunul ho do hlubin zapomnění.

S dobrou knihou v ruce se zapomíná velice snadno.

Když mě kniha baví, dokážu zapomenout skoro na všechno. Okolo půl třetí mě burácející žaludek dokázal upamatovat na skutečnost, že dneska se ještě nejedlo, takže jsem uklohnul menu à la „co dům dal“, a dál se věnoval čtení.

Vydrželo mi to až do večera.

Pak zvědavost vyhrála na plné čáře.

„Je polovina jedenadvacátého století, sakra!“ prohlásil jsem do relativního ticha pokoje a pevně odhodlán přijít záhadě na kloub jsem vylovil založený Necronomicon.

Druhá rybička položila život stejně neochotně jako ta včerejší, svičku jsem taky našel, křída mi zůstala ještě od včerejška a diagram na stole byl stále trochu vidět. Opět jsem postupoval přesně podle návodu v knize a kreslil čáry ve správném pořadí a směru. Jako by to sakra mohlo mít nějaký význam.

Když jsem na obloze konečně spatřil měsíc dostatečně jasně, bodl jsem se do prstu se smíšenými pocity. Jedna část mého já byla přesvědčena, že jsem toho včera nevypil ani zdaleka tolik, abych mohl mít tak živé halucinace. Ta druhá, ani ne o tolik silnější jako spíš hlasitější, pořvávala sebevědomě cosi o materialismu, vědeckých faktech a zdravém rozumu.

„Tak jo, jdeme na věc,“ otřel jsem si nervozitou zpoceně dlaně o kalhoty a uchopil těžkou knihu.

Pak jsem začal číst.

*„Keriime bei. Ah dulaan dei kalas,
den koobe, del kaas.
Ker nei, kal ooman,
mal rei,
del pas.*

*Ah dulaán,
lob noe,
Aqu rose, neq pon.
Torena hossa, vou-lé di nekoré,
as wertouvó, de roque.*

*Kelime dou, dech doi, dech den.
Askerte notre dame, askerte nocturne dam.*

*As morte poerto dei, as quarte noverté ver.
As boextra lobano extrovere, des noi guana noi!“*

V tuto chvíli jsem na krátký okamžik musel zavřít oči.

To když nakreslený obrazec začal opět světélkovat, svíčka začala vytvářet na zdech ostré stíny a můj hlas se začal znatelně třást. Během kratičkého okamžiku jsem si stačil pomyslet, že bych mohl přestat se čtením, znovu se opít jako Dán, zítra ráno Necronomicon založit někam hodně hluboko a na celou věc zapomenout. Zároveň mi bylo jasné, že zapomenout bych nikdy nedokázal – nejsem ten typ, co by dovedl na dlouho dostat z hlavy myšlenku na skutečnost, že magie možná *opravdu* funguje.

Tak jsem četl dál.

*„Est muerto nienté dextro,
des dadah native yeast.
Jaxa quer naxa,
Hoelle nasa qar!
Este muerto nienté dextro, Kellime kai gan!“*

Zbýval poslední odstavec. Polkl jsem a mocným hlasem zadeklamoval:

„Kerime tai Gamballaah!“

Jako by se pokoj kolem mě trochu zavlnil. Přidal jsem na hlase:

„Kerime tai Gamballááh!“

Jak bylo psáno v knize, ukázal jsem prstem na mrtvou rybičku politou mou krví a zvolal ještě hlasitěji:

„*Kerime tai Gamball...*“

Do levého oka mě bolestivě zasáhlo nesnesitelně ostré rudé světlo.

„Áááh!“ zaječel jsem.

Pak si už nějak nemůžu na nic vzpomenout.

II.

Vzbudil jsem se pět minut před polednem.

Hlava mě bolela jako střep, tlustá černá kniha se válela na koberci pět centimetrů od mojí hlavy a v pokoji cosi nepříjemně smrdělo.

„Ááá, mně praskne hlava!“ informoval jsem prázdný byt a přitiskl si ruku na čelo. Byla příjemně studená.

Posadit jsem se dokázal na třetí pokus. Ten první mě informoval o skutečnosti, že bych na věc měl jít co možná pomalu, druhý dodal něco o tom, že hlavou bych u toho měl hýbat co možná nejméně a ten třetí se konečně podařil. Jen jsem se při něm bolestivě zatahal za vlasy (jako bych je měl přilepené ke koberci) a škulbl si tak hlavou velice nešetrným způsobem.

„Co to sakra je?“ zamumlal jsem znechuceně, když jsem se otočil a podíval, v čem že jsem to ležel.

Na koberci se rozprostírala poměrně nevelká skvrna nějaké rezavě hnědé látky. S odporem jsem k tomu zdálky přičichl a zjistil, že to smrdí divně železitě a nahnile. Abych do toho strčil prst a prozkoumal to zblízka, na to jsem se psychicky necítil.

Vsedě jsem se rozhlédl po pokoji a do očí mě udeřil ostrý záblesk slunce. Přes zavřené balkónové okno se zatřpytil nějak divně.

S velkým sebezpřemáháním jsem vstal a došoural se až k balkónu. Tam jsem zjistil příčinu nepatřičného blýskání – ve skle byla pravidelná kruhová dírka lemovaná pavučinou prasklin. Něco takového zná každý z filmů – ve výplních oken to zůstává po průstřelech.

V prvním okamžiku se mi hlavou prohnala myšlenka na to, že po mně někdo střelil a dokonce se trefil. Proto mě bolí hlava a proto mám na koberci krvavou skvrnu. V dalším okamžiku mě napadlo, že kdyby mě někdo trefil do hlavy kulkou, která do skla vyvrtá otvor, aniž by ho rozbila, těžko bych tu teď stál a uvažoval o tom.

„Nejspíš zas ti parchanti černí se vzduchovkou,“ prohlásil jsem zamyšleně a snažil si vzpomenout, jestli jsem někdy neslyšel o tom, co udělá sklu výstřel ze vzduchovky.

„Určitě vzduchovka, kdo by se mě snažil zastřelit ostřelovací puškou!“ rázně jsem si vysvětlil a zamířil do koupelny, abych si zavázal postřelenou hlavu.

„To je sakra zajímavý...“ mumlal jsem totálně zmatený do zrcadla, když jsem se do té koupelny dopotácel. Chodí se mi nějak divně, jako bych měl tělo ze dřeva. Jako po pořádné kocovině, kterou jsem si odbyl včera. Daleko divnější než residuální kocovina byl fakt, že jsem na hlavě nedokázal objevit jediné škrábnutí. Nejdřív jsem sice přímo uprostřed čela objevil nepřehlédnutelnou šmouhu krve, ale po důkladném umytí se ukázalo, že pod ní není vůbec žádné zranění. Vzadu na hlavě to bylo stejné – krve ve vlasech jsem měl tolik, jako by mi někdo vystřelil mozek, ale když jsem si vlasy umyl, nenašel jsem vůbec nic.

„Těch záhad na mě začíná být nějak moc,“ mumlal jsem si zmateně, zatímco jsem uklízel propriety včerejšího magického pokusu. Rybička na talíři byla vysušená stejně jako ta

předešlá, křída nešla úplně umýt a vypálil jsem už druhou svíčku. Jinak jsem kromě své paměti neměl zase žádné důkazy o tom, že se podivné události včerejška – a předvčerejška – skutečně staly.

Možná bych o nepřírozeně jasných svících a světélkující křídě uvažoval ještě dlouho, kdybych při úklidu na něco nešlápl.

Bylo to tvrdé, lesklé a kovové a vypadalo to jako něco, co se dá taky vidět ve filmech.

Jako vystřelená zdeformovaná kulka.

*

„Musím si zajít k psychiatrovi,“ zamumlal jsem, když jsem se ztěžka svalil do křesla s kulkou v prstech. Bolest hlavy rychle ustupovala, ale začínalo to vypadat, že tak činí jen proto, aby udělala místo své silnější kolegyni. Podivných nálezů a zážitků začalo být tolik, že mi to opravdu nedělalo dobře.

Otáčel jsem si lesklou věčičkou v prstech a přemýšlel, kde se to v bytě mohlo vzít. S diabolkou by si to nespletl ani slepec s artritidou v prstech, takže se myšlenka na chuligány se vzduchovkou začala jevit poněkud nereálnou.

Pak jsem si vzpomněl, jak mě do oka udeřil záblesk rudého světla, vybavil se mi laserový zaměřovač připevněný na pušce a to mi taky nepřidalo. Pomyšlení na to, že po vás střílí nájemný vrah, zkrátka není zrovna příjemné.

„Fajn, uvažuj logicky,“ instruoval jsem sebe sama vyděšeným hlasem. „Kulka přiletěla odtamtud, měl bys zjistit, jestli nepřiletí další.“ Myšlenka to zřejmě nebyla špatná, ale na klidu mi rozhodně nepřidala. Nejdřív jsem zatáhl roletu, pak záclony, a potom jsem se po bytě začal pohybovat tak, abych

se co nejméně dostával do zorného pole vraha, který možná pořád ještě číhá na stejném místě.

Po hodině jsem se uklidnil natolik, že jsem ze skříně vydoloval starý vojenský dalekohled a nenápadně se odplížil do ložnice. S vědomím, že strašlivě riskuji, jsem poklekl u okna a zamířil dalekohled na protější dům. Když jsem si prohlížel díru ve skle, připadalo mi jasné, že střílet se muselo buď z bytu v posledním patře, který je přímo naproti tomu mému, nebo dokonce ze střechy. Po zapojení elementárních geometrických znalostí mi ta střecha přišla jako pravděpodobnější – díra ve skle byla o něco výše než moje hlava. Teď jsem sledoval dva staré manžele, jak se pomalu pohybují po bytě a chovají se naprosto normálně. Rozhodně to nevypadalo, že by u nich v bytě číhal střelec s ostřelovací puškou a ani jeden z důchodců mi nepřipadal jako někdo, kdo po nocích loví sousedy. I když kdo ví.

Zatímco se mi žaludek svíral hrůzou, nasměroval jsem dalekohled na střechu. Nevím přesně, co jsem čekal že uvidím – černě oblečeného chlapa pekoucího se na rozpáleném plechu střechy? Policejní komando opírající se o cihlový komín a čekající, až vytáhnu roletu v obýváku? Střecha vypadala stejně klidně a mírumilovně jako kdykoli jindy a nic nenaznačovalo tomu, že by se po ní včera válel chlapík s puškou. Ačkoli netuším, jaké stopy se dají na plechové střeše zanechat.

Schoval jsem dalekohled zpátky do skříně a zbytek neděle se psychicky potácel mezi dvěma stavy. Buď jsem seděl ustrašeně v křesle a uvažoval nad tím, kdo na moji hlavu vypsal odměnu, nebo jsem se nervózně plížil bytem a přemýšlel, jestli psychiatři pracují i o víkendu. A zda bych si takové sezení mohl finančně dovolit.

Došel jsem až tak daleko, že jsem sáhl po Zlatých stránkách a opravdu si jednoho psychiatra vyhledal. Jmenoval se MUDr. J. Bouček a měl soukromou ordinaci v honosném domě poblíž náměstí, pokud si správně vykládám adresu. Od

zvednutí telefonu mě odradila chladná tvrdá kulka, se kterou jsem si celou dobu pohrával. Její nepopiratelná realnost mi našeptávala, že návštěvou u doktora nic nevyřeším a jen tím dopřeju svému kontu redukční dietu.

„No tak co mám dělat?“ zeptal jsem se kulky zhruba v pět odpoledne, kdy už to se mnou bylo tak špatné, že jsem se po bytě pohyboval v podřepu, abych ze sebe udělal menší cíl.

Střela mi pochopitelně neodpověděla, ale zato mi v mozku něco sepnulo a já si vzpomněl na kamaráda Luboše.

Luboš dělá u policie, je vášnivý střelec a určitě dokáže pomoci s identifikací kousku kovu, který jsem našel na koberci. Kromě toho jako policajt má se zločinem praktické zkušenosti a v případě, že se mě někdo snaží skutečně zabít, mi bude moci poradit.

Sáhl jsem po mobilu, chvilku se přehraboval v jeho paměti, a pak už jsem volal.

„No tak, sakra, zvedni to, mě tu chtějí zabít,“ hučel jsem vynervovaně do oznamovacího tónu.

„Uživatel je momentálně nedostupný, chcete-li nechat vzkaz, zmáčkněte jedničku,“ oznámil mi svůdný ženský hlas, který by mohl udělat kariéru na úplně jiném telefonním čísle.

Nechtěl jsem nechat vzkaz.

Místo toho jsem vytočil číslo svého šéfa a vzal si na pondělí dovolenou. Dnešek nějak přečkám a hned zítra se rozjedu do Havířova, kde Luboš pracuje. Můj nadřizený sice nezněl zrovna nadšeně, ale zaimprovizoval jsem a použil hlas, za jaký by se nemusel stydět umírající. Tak jsem dostal neplacené volno.

Kdybych řekl, že jsem zbytek víkendu strávil nějak příjemně, lhal bych. Knihy, nad kterými jsem před dvěma dny tak jásal, mě teď nezajímaly ani co by se za nehet vešlo. Abych se nějak zabavil, rozstrkal jsem své nové úlovky do polic. Necronomicon jsem znechuceně zastrčil tak hluboko, jak to jen šlo. Měl jsem intenzivní pocit, že kdybych tuhle

zatracenost nekoupil, neřešil bych teď záhadu neznámého vraha. Ani nevím, proč mě něco takového napadlo, ale ve stavu, v jakém jsem byl, jsem se dotěrné myšlenky nemohl zbavit. Chvilí jsem uvažoval i o tom, že knihu vezmu, vyjdu s ní na balkón a budu ji tam držet nad hlavou tak dlouho, až se neznámý vrah osmělí, zaklepe na dveře mého bytu a slušně mi oznámí, že přesně kvůli tomuhle po mně střílil a jestli by si to nemohl odnést. Naštěstí ve mně zvítězil zdravý rozum, tak jsem to neudělal.

Nakonec jsem si odtáhl oblíbené křeslo do rohu tak, aby mě chránily dvě solidní zdi a hned mi bylo o něco líp. Pak jsem usoudil, že trocha alkoholu by mi mohla příjemně zklidnit nervy, takže jsem se opatrně proplížil k baru, navštívil lednici a nalil si do sklenice štědrú dávkú. Pak jsem zapnul televizi. Tradičně nedávali nic zajímavého, ale já bych se stejně nesoustředil. Jen jsem tedy seděl, koukal do blba a přemýšlel o tom, že ta whisky na mě dneska vůbec nepůsobí.

*

Ráno jsem se probudil s daleko lepší náladou.

Narychlo jsem do sebe naházeli snídání, oblékl se a vyrazil k autobusové zastávce. Jen tak mimochodem jsem mrkl na teploměr a obrátil oči v sloup. Už teď, v osm hodin ráno, bylo pětadvacet stupňů. V pomalém proskleném dopravním prostředku bude na chcípnutí.

*

Kupodivu nebylo. Cesta se vlnila takovým způsobem, že slunce svítilo jednou na tu, jednou na druhou stranu, takže před ním nebylo úniku, ale ani když se mi jeho ostré paprsky opřely do obličeje plnou intenzitou, necítil jsem víc než

příjemné teplo. „Asi jsem se blbě koukl na teploměr,“ zabručel jsem si pod nosem a přestal se o slunko starat.

*

Policejní stanici, kde Luboš pracuje, jsem našel bez problémů. Tedy bez problémů poté, co jsem objevil veřejnou mapu města. Byla nová, plně funkční a místní omladina ji ještě nestačila ani ozdobit svými svéráznými projevy uměleckého ducha. Takže jsem na klávesnici vyťukal adresu a nechal si vytisknout malou mapku s jasně vyznačenou nejkratší cestou k cíli. Tyhle mapy jsou pro lidi mých orientačních schopností pravý poklad.

„Dobrý den, kde bych našel kapitána Schwarze?“ zeptal jsem se na vrátnici tučného policisty vybaveného propocenou košilí a kulatou koblihou. Image amerického poldy zdá se dorazila i k nám.

„Třetí patro, dveře 412, pokud teda není na střelnici,“ zahuhlal policista plnými ústy a trochu při tom poprskal plexi, které jej oddělovalo od okolního světa.

„Díky,“ odvětil jsem mile a vyrazil k výtahům.

Do třetího patra jsem vyjel naprosto bez problémů, systém číslování dveří byl natolik jasný, že jsem během dvou minut stál před Lubošovou kanceláří.

„Kpt. L. Schwarz,“ stálo na dveřích černým strohým písmem.

Zaklepal jsem a vstoupil.

„Co si přejete?“ nezvedl můj starý kamarád hlavu od nějakých papírů.

„Ehm, ehm,“ odvětil jsem já.

„Ondra!“ vykřikl Luboš, když ho můj hlasový projev donutil upřít na mě zrak.

„Nazdar,“ usmál jsem se rozpačitě.

„No pojd' dál, nestůj u těch dveří, tady tě nekousnem,“
vstal Luboš od stolu a pořádně mi potřásl pravicí.

„No ne, ty máš ale stisk!“ zatřepal vzápětí rukou. „Že tys posiloval?“

„Posiloval? Ne, to fakt ne, vždyť mě znáš,“ podivil jsem se. Sport opravdu není moje hobby a na mé fyzičce je to tak trochu znát. Tak trochu dost.

„No nic, tak co tě k nám přivádí? Přiznání? Přiznání je polehčující okolnost!“

„Ale prd přiznání,“ zašklebil jsem se na něj a svalil se na nabízenou židli. „Objevil jsem u sebe v bytě něco, co by tě mohlo zajímat.“ A s těmi slovy jsem zalovil v kapse.

„No ne, kdes to sebral?“ vzal si Luboš kulku z mých prstů a důkladně si ji prohlédl.

„No jak říkám, našel jsem to u sebe v bytě,“ pokrčil jsem rameny s výrazem člověka, který se vyzpovídal a teď čeká, že za něj problém vyřeší kněz, případně jeho nejvyšší nadřízený.

„Jo, jasně,“ zašklebil se Luboš. „Jak tě znám, tak největší úspěch v tomhle oboru je, když se ti podaří na vánoce klepnout kapra. A teď mi budeš tvrdit, že ses dal na lov. Navíc něčím takovým.“

„Přiznám se, nechápu,“ řekl jsem na to. „Nemám ponětí, kde se to u mě vzalo, do jaké pušky se to hodí, ani nic dalšího. Takže případné vtípné narážky mě nechají chladným, protože je nepochopím.“

Luboš se mi zkoumavě zadíval do očí (to se musel naučit na akademii, to je jasné) a snad po celých dvou minutách pokračoval:

„Tak abys věděl, tohle vypadá na standardní střelivo používané ve vojenských ostřelovacích puškách nové generace. Tyhle mikrovýbrusy,“ podal mi lupu a ukázal, co má na mysli, „zajišťujou daleko větší přesnost a menší odchylku od přímého kursu, což je u střílení na dálku hodně důležitá vlastnost. Podle toho je na první pohled jasné, o co jde, žádné

jiné střelivo se s takovýmahle vylepšením nevyrábí. Tomu taky odpovídá cena střeliva – neumím si představit žádného zákona dbalého civilistu, který by používal tohle namísto klasických puškových nábojů.“

A odmlčel se. Takzvaně významně.

„Co tím chceš říct?“ zvedl jsem hlavu od zkoumání miniaturních rýh, kterým jsem jako laik předtím nevěnoval žádnou pozornost.

„Tím chci říct, že ses buď přišel pochlubit, žeš udělal kurs ostřelovače v armádě NATO, nebo jsi mi přišel ukázat výuční list nájemného vraha,“ vysvětlil mi Luboš. Tentokrát jsem se do očí podíval já jemu. Nevypadalo to, že by žertoval.

„To si děláš srandu,“ zkusil jsem to pro jistotu.

„Nedělám. Ani naši hoši ze speciálky nic takového nedostávají, musí jim stačit obyčejné střelivo, které fasoval už můj fotřík. V obchodě to neseženeš, na vojně se ti o tom může maximálně tak zdát, jako policajt to možná zahlédneš na nějakém kursu. Na obrázku. A ty mi to teď přineseš, navíc očividně použité a chceš vědět, jestli si nedělám srandu. Jasně, že si nedělám prdel, tady jde spíš o hubu. Takže mi teď řekneš, s kterým volem jste tenhle vtípek na mě připravili a nebo si tě tu nechám.“

„No hele...“ začal jsem defenzivně, pak jsem se zhluboka nadechl, podíval se svému kamarádovi pevně do očí a vylíčil mu všechny události sobotního večera minutu od minuty. A očima jsem při tom neuhnul ani na vteřinku.

„Černá magie, to seš celej ty,“ zachechtal se Luboš nostalgicky, ale hned zase zvázněl.

„Ty mi chceš fakt namluvit, že ses ráno probudil s hlavou od krve, na zemi leželo tohle a na stole se ti sušila akvarijní rybička?“

„Jo.“

„Cos udělal s tou krví na koberci?“

„Zatím jsem ji jenom lehce vyčistil, ale pořádně to nepustilo,“ odpověděl jsem. Když jsem si vzpomněl, jak špatně šla krev dolů, po tváři mi přeběhl temný mrak. Budu muset kupovat nový koberec.

„Tak jedem.“

„Kam jedem?“

„K tobě domů. Vezmu si vybavení na analýzu DNA a podívám se na ten tvůj koberec. Ale jestli tam nic nebude, tak ti dám přes hubu. Víš, že podobný vtipy nesnáším.“

„Není to vtip, přísahám. Teda pokud ho někdo nesehrál na mě. Ale zase si neumím představit, kdo by se mi dostal do bytu, vyvrtal do skla díru a na zem pohodil něco, co se podle tebe nedá sehnat.“

„Uvidíme,“ uzavřel Luboš debatu a se mnou v patách opustil kancelář.

Navštívili jsme laboratoř, Luboš vzal kufřík na analýzu biologických vzorků, do pouzdra na opasku zasunul služební zbraň a už jsme jeli. Policejním autem jsem jel poprvé.

„Fuj tajbl, nesnáším vedro,“ svěřil se mi policejní kapitán.

„Jo, to mně povídej,“ souhlasil jsem s ním upřímně. „I když dneska je nějak nečekaně příjemně, na to, jaký hlásili vedro.“

„Příjemně? Jsem zpocený jak dveře od chlíva!“ zavrčel Luboš a věnoval se řízení.

„Asi na tebe něco leze,“ pokrčil jsem rameny. Já se většinou dost potím, ale teď jsem neměl na čele ani kapku, takže takové teplo být nemůže.

*

Do Ostravy jsme dojeli téměř mlčky. Sice jsme se neviděli dlouho, ale oba nás tížila záhada nadstandardní střely. Já se

jinak cítil o dost líp než včera. On doprovod schopného policisty přeci jen dodá jistý pocit bezpečí.

Luboš zastavil před mým domem takřka smykem. S pobaveným uchechtnutím jen o vlas minul jednoho z mých romských sousedů a se spokojeným šklebem v obličejí vystoupil. Sám jsem se musel usmát, jak jsem ho tak pozoroval – vystoupil jako osoba jednající v moci úřední a pomalu a důkladně se rozhlédl po okolí. Místní dospívající etnikum sedící na polorozbořené lavičce před vchodem nápadně rychle ztichlo a nějak se srazilo, či co. Jako by měli špatné svědomí.

Luboš pomalu a rozvážně prošel kolem nich a zamířil si to po schodech k mému bytu. Já, s koutky šhubajícími smíchem, jsem ho následoval.

„Naposled tě varuju, jestli je to vtip, tak tě seberu i s těma připosranejma negrama před vchodem,“ řekl Luboš vážně, když jsem odemykal byt.

„Klid, jestli nenajdeme ani kapku mojí krve a sklo bude celé, tak máš u mně flašku Jacka,“ uklidnil jsem ho a odemkl poslední zámek. V téhle čtvrti je dobré zamykání nezbytnost.

Když jsem vstoupil do bytu, vzpomněl jsem si, že jsem zapomněl vytáhnout tmavou roletu. V chodbě bylo šero, jako by venku nepanovalo třicet nad nulou.

„Tak pojd', nemůžu se dočkat, co mi řekneš,“ popohnal jsem Luboše zavírajícího dveře.

Vzápětí jsem si uvědomil, že něco je strašně špatně.

V bytě už někdo byl. Nevím, jak jsem si to uvědomil, ale vzápětí už to bylo úplně jedno. Do dveří vstoupila tmavá postava a bleskurychlým pohybem mi namířila do obličej. Šeré světlo se zalesklo na masivní černé zbrani. Ještě jsem stačil zaregistrovat, že z hlavně trčí tlustý černý válec tlumiče a stihl jsem se vyděšeně otočit na Luboše, když se v chodbě zablesklo a zaznělo tlumené pufnutí. Sledoval jsem, jak můj kamarád držící v napůl zvednuté ruce zbraň třeští oči a jak mu

ruka s pistolí bezvládně klesá. Uprostřed čela měl tmavou, téměř černou skvrnu. Působila jako třetí oko a dívala se na mě strašlivě vyčítavě. Služební zbraň mu vypadla z ruky. Tlumeně to bouchlo.

Žaludek mi spolu s duševním zdravím udělal přemet vzad a já se otočil. Temná postava stála přede mnou a už zase na mě mířila pistolí.

Chtěl jsem říct, že si může vzít peníze, elektroniku a všechno, co v bytě najde, ale nemohl jsem. Nestihl jsem to.

Chodbu naplnil zvuk téměř neslyšných výstřelů.

*

„Au, kurva, moje hlava...“ zasténal jsem a nadzdvihl se na loktech. Nechápu, proč ležím v chodbě a už vůbec netuším, proč je mi tak blbě. Přece jsem nenasával tak, že bych měl okno. To mi není podobné.

Jemně jsem se dotkl rukou čela a blaženě zasténal. Ruka působila jako ručník namočený do studené vody – něco takového je na bolavou hlavu nepopsatelně příjemné.

Opatrně jsem se vyškrábal do sedu a pak jsem za asistence zdi dokonce vstal.

Neměl jsem to dělat.

Hlava se mi zatočila jako ruské kolo, ale to nevádí. Proto mi vstávání nevádílo. Daleko, *daleko* horší bylo to, že jsem se při tom procesu otočil směrem ke dveřím a zrak mi padl na něco příšerného.

Na kamaráda, kterého jsem neviděl dva roky.

Teď jsem si ho mohl prohlédnout po libosti – ležel zhroucený na dveřích, zíral slepě do stropu a uprostřed čela měl úhlednou díрку. Jako po průstřelu.

Následující minuty jsem strávil v předklonu nad toaletní mísou a nasucho dával.

„Kurva, to ne, to ne, to ne, to byl přece sen!“ zaječel jsem do hloubi odpadu, když se mi bleskově vybavila moje včerejší cesta do Havířova a vše, co po ní následovalo. Kdybych před několika okamžiky neviděl Luboše válejícího se na podlaze s obličejem zalitým krví, asi bych přesvědčil záchod i sebe. Takhle jsem s tím měl vážné problémy.

„Klid, klid, klid,“ vyrážel jsem s každým výdechem a upíral oči do hlubin toalety. „Vypili jsme toho víc než zdrávo, takže Luboš usnul na odchodu a já mám delirium tremens. Jen místo bílých myšek vidím díry po kulkách. Nic víc v tom není. Nic.“

Nechybělo mnoho a přesvědčil bych sám sebe o své pravdě. Jenže náhoda bývá občas pořádná svině. Jak jsem se shýbal nad mísu, shrnula se mi košile takovým způsobem, že se mi dostala do zorného pole.

„Kurva, kurva, kurvááá!“ řval jsem vzápětí hystericky.

Na světlé látce se skvěly hnědorudé skvrny. Každá z nich lemovala malou nenápadnou kruhovou díрку.

Serval jsem ze sebe košili tak rychle, až knoflíky zabubnovaly na podlaze všude kolem mě. Se srdcem tlukoucím zběsilou rychlostí jsem očima nezdravě rozšířenýma zíral na pěti otvorů rozmístěných nepravidelně v přední části mojí košile. Tmavá zasychající tekutina byla lepkavá a kovově páchla. Jako krev, co si budeme namlouvat.

Stejnou tekutinu jsem měl i po těle, navíc zhruba ve stejných místech, jako ty malé otvory na košili.

„Někdo si ze mě dělá prdel, někdo mě chce dostat do blázince,“ horečnatě jsem si mumlal, zatímco jsem si z trupu to svinstvo omýval. Přesně jako s ranou na čele, ani teď jsem pod tou „krví“ neměl ani škrábnutí. Jen několik světlých modřin.

Vzpomínka na čelo mě donutila podívat se do zrcadla. Zase jsem zařval.

Přesně jako včera, měl jsem i teď uprostřed čela tmavou skvrnu. Automaticky jsem si prohrábl vlasy a nebyl jsem zklamán – „krev“ byla i tam.

„Jasně, nějaký hajzl zasraný se mě snaží vytočit,“ vrčel jsem při umývání vlasů.

Vydrbal jsem si hlavu dosucha, hodil košili do koše a šel se podívat na Luboše. Nebyl jsem si zatím jistý, jestli je on součástí spiknutí, nebo se stal náhodnou obětí, ale byl jsem rád, že jsem odhalil pravdu. Lepší debil vtipálek, než opravdu mrtvý kamarád na koberci.

„Ať je to, kdo je to, má cit pro detail,“ musel jsem nechtěně uznat, když jsem se podíval Lubošovi na fingované zranění na čele. I takhle zblízka vypadalo nechutně skutečně – krev kolem okrouhlé dírky plné další krve... k tomu ty oči...

Něco v mojí hlavě potichu zazvonilo na poplach.

Ty oči.

Nejdřív jsem Lubošovi zamával rukou před obličejem.

Nic.

Pak jsem naznačil bleskurychlý úder pěstí.

Nic.

Potom jsem se třesoucím prstem dotkl kamarádovy bulvy.

Zas nic.

Zvony v hlavě vybuchly v záplavě poplašného burácení a teorie o debilů vtipálkovi se zhroutila jako domeček z karet.

Teoreticky je možné, aby se mi někdo vloupal do bytu, nasypal mi něco do pití a pak vyrobil absurdně působící indicie. Je možné, aby omráčil mě i trénovaného policistu a je možné, aby indicie vyrobil znovu. Ale není možné, aby vyrobil figurínu, kterou bych nedokázal rozeznat od skutečné mrtvolky. To prostě nejde.

Můj zdravý rozum se pokusil ještě o poslední záchranu a donutil mě, abych si Luboše prohlédl skutečně zblízka. Neodhalil jsem jediný náznak toho, že přede mnou neleží skutečná mrtvola.

„Třeba není mrtvý, třeba je to nějaká paralyzující droga,“ zašeptal jsem horečně, když mě napadlo další řešení.

Ať už by taková droga byla jakkoli silná, nemohla by jistě zastavit základní tělesné funkce. Zkusil jsem Lubošovi puls.

Neměl žádný.

Ani na zápěstích, ani na krku, dokonce jsem nezaslechl ani jediný sebeslabší úder srdce, když jsem mu přitiskl ucho na hrud'. Ta hrud' se taky nehýbala.

Sesul jsem se po zdi na zem a sevřel třesící hlavu v dlaních. Vůbec jsem nevěděl co teď a co potom.

K tomu všemu jsem ještě zjistil, že sedím na něčem nepohodlném. Zašátral jsem si pod zadkem a vylovil něco víceméně kulatého a tvrdého. Když jsem se na to v šerém světle chodby zahleděl, ani to se mnou skoro nehnulo. Na dlani se mi rozvalovalo asi šest kulek z pistole. Stejně zdeformovaných, jako byla ta z pušky.

Upustil jsem střely netečně na zem. Vedle mrtvého kamaráda ztrácely nesmyslné nálezy na významu.

Nevím, jak dlouho jsem tam seděl a přemýšlel, co dělat. Hlavou mi táhly možné i nemožné scénáře, které jsem kdy viděl ve filmu, či četl v nějaké knize. Zcela vážně jsem uvažoval o tom, že mrtvolu zabalím do koberce a v noci ji půjdu zakopat pod pískoviště, co máme za domem. Přemýšlel jsem o nákupu většího množství lahví s kyselinou a rozpuštění kamarádova těla ve vaně. Pak jsem se musel jít na chvíli nahnout nad záchod, jak mi ta myšlenka neudělala dobře. Potom jsem zase jen tak seděl a hleděl do zdi a potom jsem se konečně rozhodl. Ať se se mnou stane co chce, musím se zachovat správně. Zavolám policii. Nejsem přece žádný zločinec a Luboš byl můj kamarád. Nebudou mě podezřívát. A když ano, určitě ne dlouho.

Vysoukal jsem se po zdi do stoje a zamířil do kuchyně k telefonu.

Nedošel jsem k němu.

„Tak jste se konečně sebral?“ zeptal se mě muž v tmavém obleku, který si jakoby nic hověl v jednom z mých křesel.

„Kdo jste?“ vyhrkl jsem.

„Otec Jantula,“ odpověděl muž a lehce mi pokynul hlavou. Vzápětí vstal a namířil mi pistoli na břicho.

„Kněz?“ zeptal jsem se poněkud nejapně.

„Ano, kněz církve svaté,“ odpověděl chlapík a dál na mě mířil pistolí.

„Co chcete?“ položil jsem tu nejdůležitější otázku.

„Jsem zde služebně, abych tak řekl,“ zachmuřil se kněz.

„Doufal jsem, že můj úkol nebude tak těžký, ale nyní vidím, že Bůh tomu chce jinak.“

A odmlčel se.

Ve mně bojoval zdravý rozum s rostoucím pocitem nereálna. Nebyl jsem si vůbec jistý, jestli sním, bdím, jestli mám halucinace, jestli tady vůbec nějaký kněz je a jestli náhodou nesedím v Opavě ve vypolstrované cele a nemám na sobě svěrací kazajku. Připadalo mi to rozhodně pravděpodobnější, než kněz s pistolí v mém bytě.

„No podívejte,“ rozhodl jsem se věřit ve skutečnost scény okolo mě, „nevím kdo jste, nevím co chcete, ale jestli je tohle všechno vtip, tak je hodně mizerný. A i když já mám smysl pro humor, tak jestli mi okamžitě nevysvětlíte, co se tady děje, rozbiju vám kurva hubu!“

A výhruzně jsem ke knězi nakročil – počítám, že bych ho dokázal přeprat.

Kulka z té velké tmavé pistole se s jedovatým zasyčením zaryla do koberce a já zaslechl, jak soused v bytě pode mnou hlasitě zanađával.

„Žádné násilí, prosím, nebo vás budu muset znovu zastřelit,“ pronesl kněz.

„Co, zabít? Znovu?“ začínal jsem regulérně blábolit.

„Tím se netrapte synu, zanedlouho vám bude už vše jasné,“ usmál se kněz *chápavě*. „Nyní je pro vás důležité, abyste věděl, že zbraň v mé ruce je skutečná, střílí skutečné kulky a že váš kamarád je bohužel opravdu mrtvý. Dále byste měl vědět, že pokud nebudete spolupracovat, mohu vám způsobit hodně bolesti. Ale hlavně mějte na paměti, že jedním ve vašem zájmu a z vůle našeho Pána.“

Pomyslel jsem si, že mám před sebou nějakého uprchlého blázna, který se bůhví proč upnul na moji osobu a už několikátý den si se mnou krutě zahrává. Pistole v jeho ruce mi připomněla, že bláznům se nemá odporovat a tak jsem jen smířlivě zvedl ruce a prohlásil, že má moji plnou spolupráci.

„To rád slyším, synu. Takže první věc – kde máš knihu nečisté magie?“

„Necronomicon? Táhle ve skříni,“ ukázal jsem do obýváku. Napadlo mě přitom, jestli tenhle blázen není zodpovědný i za požár v antikvariátu.

„Výborně, přines ji. A znovu tě varuji, žádné hlouposti.“

„Jistě otče, žádný strach, když jednáte z vůle Boží, nebudu vám odporovat,“ mluvil jsem k němu jako k malému dítěti a horečnatě se snažil vzpomenout, kde mám ve skříni ten teleskopický obušek, který už dávno nenosím.

Kněz mi hlavní pistole pokynul, abych nezdržoval a já zamířil do obývacího pokoje. Otevřel jsem skříň a začal se prohrabovat poházeným harampádím.

„Hned to bude, založil jsem tu knihu někam hluboko,“ prohodil jsem přes rameno a prohledával dno skříně očima i hmatem.

Hmat vyhrál – v ruce jsem sevřel pogumovanou rukojeť.

Do druhé ruky jsem uchopil první hranatý předmět, který by mohl na dostatečně dlouhou chvíli imitovat knihu a zakrýt zbraň, a narovnal jsem se.

„Tady máte otče,“ řekl jsem co nejmírnějším hlasem a mrštil knězi do obličeje dávno zapomenutou bonboniéru. Ve stejném okamžiku jsem švihl rukou a skočil po něm.

Z rukojeti vyjelo půl metru kalené oceli, bonboniéra se odrazila od mužovy hlavy a já se dostal na dosah obušku.

Pak mě do prsou nabral nosorožec.

*

Tentokrát jsem nemohl být v bezvědomí dlouho. Probrala mě příšerná bolest na hrudi a přes závoj slz jsem spatřil, jak nade mnou ten blázen stojí s truchlivým výrazem v obličeji.

„Neříkal jsem ti, synu, že máš spolupracovat?“

Neuznal jsem to hodna odpovědi.

„Takže se tě zeptám ještě jednou. Kde je skutečně ta prokletá kniha? Pokud se budu muset ptát znovu, budeš mi odpovídat s prostřelenými koleny.“

Když ležíte ve vlastní krvi na koberci, mají takovéhle výhrušky daleko větší účinnost, než normálně.

„Tamhle, třetí police od stropu, zhruba uprostřed,“ zvedl jsem ruku a ukázal na zmiňovanou polici. Tak trochu mě překvapilo, že mám na zvednutí paže dost síly.

Kněz mě obešel uctivým obloukem, nepřestáváje mi mířit na hrud' a zašátral mezi mými knihami.

„Opatrně, některé jsou dost drahé,“ zasykl jsem bolestně, když ten mizera začal moje knihy vyhazovat na zem.

„Na pozemské statky bys neměl hledět, jde o spásu tvé duše,“ odvětil kněz a shrnul na zem další knihy. Kdyby na mě při tom pořád nemířil, asi bych po něm skočil. A kdybych neměl pocit, že mi hlava váží metrů.

„Tady...“ vydechl najednou blázen a vytáhl Necronomicon na světlo. Podíval jsem se mu pátravě do obličeje a uviděl, že

se tváří napůl zhnuseně a napůl jako u vytržení. Jako by hleděl na svatý grál naplněný až po okraj močí.

„Dobrá, to bychom měli,“ vylovil z kapsy obyčejnou igelitku z Teska a těžkou knihu do ní upustil. „Teď se postaráme o tebe.“

Nevím, co jsem čekal, že ten blázen udělá, ale docela mě překvapilo, když vylovil z kapsy saka malý mobil a zmáčkl jednu klávesu.

„Je to tak, jak jsme se obávali, ale ještě není vše ztraceno. Přijďte, jak nejrychleji můžete, budu s ním potřebovat pomoci,“ řekl do telefonu a zavěsil.

„Kdo sakra jste?“ vydechl jsem zoufale, když se kněz usadil na mém gauči a pořád na mě mířil. „Co chcete? Proč to všechno děláte?“ Bylo mi zle, byl jsem před psychickým zhroucením a bolest na hrudi se začala nějak vzdalovat, jako bych umíral. Můj hlas proto zněl jako hlas malého vystrašeného dítěte.

„Už jsem ti říkal synu, že za chvíli ti bude vše jasné. Zatím klidně lež, odpočivej a odevzdej se do rukou Božích. Neboť on je tvůj pastýř a nedopustí, aby se ti stalo něco zlého.“

Myslím, že jsem se bezmocí rozplakal.

*

Nebylo mi dáno ani si v klidu poplakat. Asi za deset minut někdo zazvonil.

Otec mi pohrozil hlavní pistole a šel otevřít. Slyšel jsem, jak odsouvá Lubošovo mrtvé tělo a jak se posléze s někým vítá.

„Tady je, bratři,“ vrátil se ke mně v doprovodu dalších dvou chlapíků v tmavých sakách. Byli zhruba stejně vysokí, jeden měl tmavé vlasy ostříhané na ježka, druhý blond

moderní sestřih. Otec Jantula měl černé vlasy ulízané dozadu, kdyby to někoho zajímalo.

„Pomoc,“ zachrčel jsem z podlahy.

„Neměj strach, brzy bude vše v pořádku,“ řekl blondák s chápavým úsměvem ve tváři.

Pak mě spolu se svým kolegou popadl za ruce a zvedl do stoje.

„Půjdeme k autu, které stojí před domem,“ informoval mě otec Jantula. „Jestli se pokusíte o útěk nebo jinou nepředloženost, střelím vás do zad.“

Chtěl jsem říct něco o lásce k bližnímu, ale při pohledu do očí těch dvou, kteří mě drželi, jsem si to rozmyslel. Sice se naše oči střetly jen krátce, ale i tak jsem pochopil, že jsou to minimálně stejní psychopati jako kněz s pistolí.

I přes vážné zranění jsem mohl chodit. Tedy, bez opory bych sebou nejspíš švihl, ale takhle jsem se dokázal pomalu šourat. Ti tři na mě naštěstí nespěchali a dokonce mi pomohli obout se a navléct na sebe čistou košili. Bosý a do půli těla svlečený bych při únosu mohl působit dost nápadně.

Pak jsme vyšli z bytu.

Zoufale jsem si přál, abychom potkali nějakého souseda, abychom potkali pošťáka, abychom potkali prostě kohokoli. Neměl jsem štěstí.

Před domem vysedávala obvyklá omladina, ale od té jsem se pomoci dočkat nemohl. Otec Jantula schoval pistoli do kapsy saka, ale já její černé ústí doslova cítil na ledvinách. Takže jsem se neodvážil ani pípnout a mládež si nás sama od sebe nevšímala. A to jsem k nim vysílal hodně zoufalé postranní pohledy.

„Nasedněte,“ vyzval mě tmavovlasý muž po mé pravici a já se nasoukal na zadní sedadlo černého Mercedesu. Oba mí společníci se usadili vedle mě a otec Jantula zaujal místo řidiče.

„Kam mě vezete?“ zkusil jsem to znovu. „Jestli chcete peníze, tak vám je dám třeba hned teď, ale na účtě mám stejně jen pár tisíc.“

„Peníze nás opravdu nezajímají,“ poučil mě blondák.

„Jde nám o vaši duši,“ dodal ten tmavovlasý.

Tak jsem radši zmlkl a snažil se vymyslet, co dělat.

Absolutně nic mě nenapadalo.

*

Jeli jsme asi čtvrt hodiny. Během té doby se mi hlavou honily ty nejčernější myšlenky, jaké jsem kdy v životě měl. Mám v bytě mrtvolu, umírám na průstřel hrudníku a nějakí blázni mě odvázejí bůhví kam. Jak rád bych se teď usadil v rozpálené kanceláři a osm hodin se nepřetržitě nudil. Jak moc bych byl vděčný za nevrleho šéfa. S jakou láskou bych se pokoušel komunikovat s nepřátelsky naladěnou kolegyní....

Tok mých myšlenek byl násilím přerušeno, když jsme smykem zastavili před kostelem. Nebyl jsem si zcela jistý, který kostel to je, do Ostravy jsem se přestěhoval poměrně nedávno a nejsem zrovna fanda architektonických památek. Ale když mě mí spolucestující vystrkali z auta, zjistil jsem, že jsme v nějaké zapadlé čtvrti. Omšelý tmavý kostel se sem skutečně hodil.

Znovu jsem se pokusil o nějakou tu výzvědnou konverzaci, ale nemělo to cenu. Za hrobového ticha jsme se všichni čtyři vydali k obrovským vratům.

Jak jsem se k nim blížil, uvažoval jsem matně, jak je dobře, že nejsem věřící. Do vrat se mi vyloženě nechtělo – dýchalo z nich stáří a jakési nepřátelství. Muset sem chodit každou neděli na mši, asi by mi to nedělalo dobře na duši. Jak vidno, mysl se mi pokoušela uniknout z nepříjemné reality přemýšlením o blbostech.

Před vstupem do kostela jsem se chtěl zastavit a probrat se svými únosci všechny alternativy, ale otec Jantula mi jen nesmlouvavě pokynul, takže jsem chtěl nechtěl vzal za mosaznou kliku a těžké vrzající dveře otevřel.

*

V kostele byl příjemný chládek, hrobové ticho a skupina pěti mužů oblečených v černých kněžských hábitech.

„Vítejte, bratři,“ promluvil nejstarší z nich, úctyhodný kmet vráscitě tváře, sněhobílých vlasů a dlouhého plnovousu.

„Otče Stoklaso, získali jsme knihu. Tento nebožák bohužel...“ Hlas otce Jantuly se vytratil do ticha takovým způsobem, až mě zamrazilo.

„Jsi si jistý, bratře?“ zeptal se otec Stoklasa a probodl mě pronikavým pohledem, který však rychle sklopil.

„Ano, vidím, že je to tak,“ pokračoval, aniž počkal na odpověď.

„Nechcete mi říct, o co vám všem jde?“ vložil jsem se najednou do hovoru. Průstřel hrudi nebyl nejspíš tak vážný, jak jsem si myslel, protože jsem cítil, jak se mi vrací síla. Hlava se mi přestávala motat a všechny končetiny vážily zase více méně normálně, takže jsem při chůzi neměl pocit, jako bych měl na sobě šaty z olova. Krev mi přestala téct už před několika minutami.

„Ne.“ řekl otec Stoklasa takovým tónem, že se mi rázem zastesklo po blábolech o brzkém pochopení.

Pak se bělovlasý muž otočil a ostatní ho následovali. Já šel taky. Musel jsem.

Prošli jsme kolem omšelé kazatelny a otec Stoklasa otevřel úzké dveře z tmavého dřeva. Za nimi se táhlo úzké točité schodiště. Vedlo hluboko, vypadalo staře a já uvažoval, jestli všechny kostely mívají podzemní prostory. Přemýšlet o něčem

takovém bylo lepší, než si uvědomovat pistoli v zádech a skupinu bláznů kolem sebe.

Schodiště vedlo opravdu hluboko – připadalo mi to jako dobrá tři patra, nebo tak nějak.

Pak jsme došli do rozlehlé místnosti, již bych snad nejlépe popsal jako soukromou kapli. Ve světle pochodní (opravdových dřevěných pochodní zasazených do kovových držáků na zdech, vážně) jsem viděl velký dřevěný kříž s umučeným Kristem, malou kazatelnu a jednu širokou tmavou lavici. Jak říkám, soukromá kaple.

„Tudy, synu,“ pokynul mi jeden z dosud mlčících mužů k zadní části místnosti, kterou jsem si dosud neprohlédl. Když jsem se tím směrem podíval teď, podlomila se mi kolena a vyschlo mi v krku. Na zadní stěně místnosti visel o něco menší kříž, tentokrát bez svatého, a byly tu i pochodně na stěnách. Toho jsem se ale pochopitelně nelekl. K zoufalému zalapání po dechu mě donutil pohled na něco připomínajícího starý dobrý obětní oltář. Byl vybaven řetězy pro připoutání a v oranžovém světle ohně vypadal strašlivě *autenticky*.

„Ne, počkejte, to ne, ne, nedělejte to! Jestli je to vtip, tak fajn, zasmáli jsme se, ha ha, jestli jste mě chtěli vystrašit, tak jo, dobrý, jsem posraný strachy, ale vážně, prosím, *prosím*, nechte toho!“ začal jsem drmolit. A myslel jsem vážně každé slovo.

„Synu, je to pro tvé dobro,“ řekl mi chlácholivě další dosud mlčící muž a já se konečně strachy přestal ovládat a pokusil se o útěk.

Dostal jsem do brady pažbou pistole otce Jantuly a práskl sebou o zem.

„Mohu, otče?“ zeptal se Jantula otce Stoklasy a namířil mi doprostřed čela.

„Raději ne, bratře,“ rázně zavrtěl hlavou tázaný a pak pokynul k mým nohám.

Než mi stačilo dojít, co to gesto mělo znamenat, namířil mi otec Jantula na koleno a zmáčkl spoušť. Jako by se nechumelilo.

Kdesi jsem četl, že střela do kolene dokáže kohokoli doslova paralyzovat bolestí. Já teď zjistil, že knihy občas nelžou. Z prostřeleného kloubu mi do celého těla vystřelila vlna bolesti a já se začal svíjet na podlaze. Bylo to daleko horší, než prostřelený hrudník, bylo to podobné, jako by mi obnažený kloub začala ohlodávat sadistická veverka.

„Nemarněme čas,“ zaslechl jsem přes vlnu agonie čísi hlas a pak se mě chopily ruce kněží.

„Ne, ne, nedělejte to, prosím!“ ječel jsem vysokým hlasem naplněným až po okraj smrtelným strachem a snažil se jim vytrhnout. Z kolene mi vystřelovala ničivá bolest, ale já se zmítal dál. Nějak takhle se musí chovat nemyslicí zvíře, které cítí, že se blíží jeho smrt.

Kromě toho, že jsem si svým házením přivodil tu nejšilenější bolest, kterou jsem si uměl představit, se mi nepodařilo docílit žádných výsledků. Sice jsem měl dojem, že otcové nejsou nějak ve formě, protože jim dalo dost práce mě zvládnout a dvakrát jsem se jim úplně vytrhl, ale nakonec mě zvedli na ten kamenný kvádr a kolem zápěstí a kotníků mi zacvakli kovová pouta přikovaná pomocí krátkých řetězů do kamene. Kdybych měl náladu na nějaké analýzy, asi bych si všiml, že pouta jsou sice starobyle masivní, ale nejsou ani trochu rezavá a vůbec neskřípou.

„Nedělejte to, prosím vás!“ opakoval jsem stále dokola takovým hlasem, že by se nade mnou kámen ustrnul, ale kněží toho nedbali. Rozestoupili se kolem mě do kruhu a sklonili hlavy jako při modlitbě. Jelikož jsem ležel na zádech, viděl jsem tak do obličeje každému z nich. Zřejmě se opravdu modlili – bylo vidět, jak hýbou rty.

Modlitba nebyla dlouhá. Když všichni zúčastnění (až na mě) zamumlali „amen“, absurdně mě napadlo, že to je možná

všechno. Připoutali mě k oltáři, vroucí modlitbou očistili mou duši od lehké pekelné patiny, kterou jsem získal použitím knihy napsané ďáblem, a teď mi popřejí šťastnou cestu domů a vybaví mě nějakou duchovní radou do života.

Blbost, samozřejmě.

„In nomine Patri et Fili et Spiritus Sancti...“ ozval se mi za hlavou sytý hlas otce Stoklasy.

„In nomine Patri et Fili et Spiritus Sancti...“ zopakovali po něm ostatní.

Pak začali všichni odříkávat něco ve zpěvavé latině, čemuž bych nerozuměl, i kdybych dával pozor. Já pozor nedával, protože jsem se vrátil k prosbám, slibům a kňučení. Nikdo si toho nevšímal.

Pak moje naříkání ustalo, jako když utne. To když jeden z kněží vytáhl zpod saka dlouhou lesklou dýku a zaujal postoj, jako by mě chtěl probodnout.

„Ne, ne, néééé!“ zaječel jsem v nefalšované panické hrůze.

„Amen,“ řekli důstojně kněží.

A potom mě ten s dýkou prostě bodl do srdce.

III.

Probudil jsem se do naprostého ticha a absolutní temnoty. Ležel jsem na něčem tvrdém a nebyl jsem přikrytý. Nic mě nebolelo a v první chvíli jsem si nedokázal vzpomenout na nic z uplynulých událostí. Pak už ano.

„Fuj, to byl ale odporný sen,“ řekl jsem nahlas sám k sobě. Zaznělo to podivně dutě.

Zašátral jsem po lampičce, kterou mám na nočním stolku a narazil rukou do něčeho tvrdého.

„Co to sakra je?“ podivil jsem se a pokusil se posadit.

Tentokrát do něčeho tvrdého narazilo moje čelo.

Nezatěžoval jsem se dalšími otázkami a místo toho jsem zašermoval rukama kolem sebe.

„Buch, buch, buch,“ dělalo to všude okolo, jak moje pěsti narážely na něco připomínající ohoblované dřevěné desky.

„Hlavně klid, hlavně klid,“ řekl jsem sám k sobě, protože se mi v hlavě zase zvedla vlna paniky. Po počáteční úlevě, že všechno byl jen sen, jsem teď zažíval pocit přesně opačný. Jako by noční můra pokračovala a začínala dokonce nabírat na obrátkách.

Nevím, jak se mi to mohlo povést, ale dokázal jsem se po několika minutách uklidnit natolik, že jsem byl schopen logicky uvažovat. To bývá v kritických situacích často rozhodující faktor, který určí, jestli člověk přežije nebo zemře.

„Tak jo, jsem na neznámém místě, zažil jsem podivné věci, ale nejspíš pořád žiju,“ promlouval jsem sám k sobě konejšivým hlasem. „Takže ležím někde v nějaké tmavé bedně. Fajn. U sebe bych měl mít malou baterku, takže tím se vyřeší problém s tmou.“ Opravdu u sebe nosím spoustu užitečných nástrojů, které se v nečekaných situacích můžou hodit. Nikdy jsem sice nepředpokládal, že se probudím na neznámém místě zavřený v nějaké bedně, ale o to teď nejde. Nečekaná situace to je.

Zjistil jsem, že mám na sobě pořád svoje oblečení, takže jsem zašátral pravou rukou v oblasti opasku. V uzavřeném prostoru to šlo překvapivě obtížně.

„Nůž, telefon, tady to je,“ přeříkával jsem si nahlas, jak jsem prsty hmatl po pouzdrech, která u sebe nosím. Přitom mě napadlo, že i telefonem bych si mohl posvítit, kdybych nenašel baterku. Ale našel jsem. Poslepu jsem odepnul přezku minipouzdra s užitečnými blbůstkami a mezi drobnými nástroji nahmatl studenou válcovitou věcičku. Když bledě modrý paprsek intenzivního světla pročísl absolutní temnotu, potlačil jsem hrůzyplné vydechnutí.

Ležel jsem v něčem, co připomínalo vnitřek prosté dubové rakve.

*

Uklidňoval jsem se dobrých deset minut. Mluvil jsem na sebe konejšivým hlasem a vysvětloval si, že nejsem mrtvý, protože dýchám (to se v rakvi nedalo přeslechnout) a že určitě nejsem pohřbený zaživa. Bohužel, poslední tvrzení se nedalo

dokázat a já cítil, že je to bohapustá lež. Když už se člověk probudí v rakvi, tak nějak se dá předpokládat, že může být zároveň zakopaný pod zem.

„Třeba se mi to všechno pořád jenom zdá,“ přešel jsem od uklidňování ke spekulacím. „Před chvílí se mi zdálo, že mi šilení černoprdelníci prostřelili pravou plíci, pak jsem si myslel, že mám po koleno a teď si ležím v rakvi a o žádném zranění nevím. Musí to být sen.“

To s těmi poraněními byla pravda. Tmavě rudý flek na košili jsem měl pořád, ale když jsem po tom místě přešel rukou, necítil jsem nic, co by se podobalo průstřelu. Pravda, byla tam silně citlivá oblast, ale žádná díra ve svalech a průstřel musí bolet daleko víc. Na koleno jsem si z tohohle úhlu moc dobře neviděl, ale když jsem s očekáváním šipu agonie pohnul nohou, taky se moc nestalo. Tak trochu to zabořelo, to ano, ale ne víc, než kdybych mírně nakopl třeba roh stolu. Takže taky žádný průstřel.

„Takže je to jasné. Podobné věci se v reálném světě nestávají, takže musí jít o sen. Možná jsem měl úraz a teď ležím v komatu v nemocnici,“ pokračoval jsem v monologu a zvuk mého hlasu mě příjemně uklidňoval. „Jasně, to bude ono, lidi v komatu prý mívají noční můry,“ vzpomněl jsem si na případ nějakého chlapce s meningitidou, o kterém jsem slyšel kdysi dávno v televizi. Kluk popisoval, jak měl velice živé sny o topení a takových věcech. „Jasně, to musí být ono,“ oddychl jsem si přesvědčeně a udělal jedinou rozumnou věc, která udělat šla.

Zhasnul jsem baterku a pokojně usnul.

*

Probudil jsem se opět do neproniknutelné temnoty a kolem mě bylo stále samé dřevo.

„Tak fajn, koma se zdá být hluboké,“ rozžal jsem baterku a zamračil se na tmavé dřevo nad hlavou. „Jenže co teď?“

Přemýšlel jsem dlouho. Během přemýšlení mi do mysli prosakoval nepříjemně neodbytný hlásek tvrdící, že bych měl přestat obelhávat sám sebe a podívat se pravdě do očí. Nejsem v komatu, nespím, neležím zdrogovaný v blázinci. Všechno se skutečně děje.

První půlhodinu jsem ten hlásek se smíchem posílal do prdele.

Další hodinu jsem se ho snažil umlčet argumenty týkajícími se zjevných faktů – lidi se neléčí z průstřelů plic a kolene, neprobouzejí se na podlaze po průstřelu hlavy bez jediného škrábnutí a několik nesmyslných slov přečtených ze staré knihy nemůže způsobit žádné paranormální úkazy.

Nejspíš by se mi toho mizerného našeptávače podařilo přesvědčit, nebo by se aspoň jemu nepodařilo přesvědčit mě. Ale pak řekl takovým tichým klidným hlasem takovou jednoduchou větu: „Ve snu necítíš bolest. To přece víš.“

„Ale, ale...“ zakoktal jsem se a nevěděl, čím tenhle zákeřný útok odrazit. Člověk ve snu opravdu necítí bolest, alespoň co se mne týká. Měl jsem jednu sen, ve kterém jsem si prořízl dlaň nožem – ve chvíli, kdy mi čepel projížděla kůží, jsem cítil, že ve skutečnosti nepociťuji bolest, že mám pouze takový informativní pocit. A takových snů bylo víc. Po probuzení jsem fakt o absenci bolesti uložil k dalším podobným zájímavostem a dál se tím nezabýval. Teď byla tahle zkušenost najednou dost důležitá.

„Jo, ve snu to nebolí, takže ti teď dokážu, že spím!“ triumfálně jsem odvětil tomu hlásku a zašátral na opasku po noži.

„Připraven?“ položil jsem si baterku na hrud' a v levé ruce sevřel čepel svého spyderca endura.

Hlásek neodpověděl.

Já prudce řízl.

„Au, kurva, au!“ zaječel jsem, baterka se mi skutálela na dno rakve a na košili mi vytryskla tmavá krev.

„Tak vidíš,“ řekl ten hlásek a odmlčel se.

Následující půlhodinu jsem myslím prodělával menší hysterický záchvat, ale ruku do ohně bych za to nedal. Tak nějak si to vůbec nepamatuju.

*

Nakonec jsem na dně rakve zůstal ležet naprosto vyčerpaný, zmatený, vyděšený a bezradný. Když jsem objevil zakutálenou baterku, zjistil jsem, že stěny rakve jsou pokryty krvavými otisky mé levačky, jak jsem zřejmě v afektu mlátil kolem sebe. Zalovil jsem v kapse, vytáhl kapesník a ruku si zavázal. Původně jsem měl dojem, že jsem řízl hodně hluboko, ale teď to nějak nevypadalo. Krev tekla už jen po kapkách a rána nevypadala nijak zle. Aspoň že tak.

V zájmu svého duševního zdraví jsem násilně odsunul vzpomínky na všechny znepokojující události minulých dnů do pozadí a soustředil se pouze na aktuální situaci. Kdybych nad nimi začal teď uvažovat, asi bych se v rakvi udusil jako čerstvě zešilivší nebožák neschopný jediné souvislé myšlenky.

„Fajn, rakev. Nejspíš pod zemí. Jak z ní ven?“ zrekapituloval jsem si známá fakta a položil základní otázku. Ve zlatém fondu kinematografie jsem kdysi viděl film, ve kterém pohřbili jakousi blond kočku zaživa pod zem. Jako spravedlivě se mstící hlavní postavě jí scénář pochopitelně dovolil uniknout a svou pomstu dokončit, jestli si to správně vybavuju. Zapátral jsem v paměti, jak to ta holčina udělala, ale vybavilo se mi jen něco o rozbitých kloubech na rukou a jinak nic. Možná tam ještě hrálo nějakou úlohu bojové umění, ale to už jsem podezřívával svou paměť, že míchá různé filmy dohromady. Jak jsem si to teď vyzkoušel, tak na úder pěsti